

які ця особа здобула або повинна була здобути за весь час володіння, а від добросовісного володільця – всіх доходів, що він здобув і повинен був здобути з того часу, коли він дізнався або повинен був дізнатися про неправомірність свого володіння або одержав повістку за позовом власника про повернення майна [1].

Таким чином, добросовісний володільця має право залишити собі доходи, одержані в період добросовісного володіння.

Як бачимо, віндикаційний позов є одним з основних способів захисту права власності, який базується на визнанні права власності абсолютним правом, яке, не втрачається з незаконним вибуттям речі з володіння власника і переходом у володіння інших осіб. За таких умов право власності начебто слідує за річчю, що забезпечує абсолютність і непорушність цього права. Віндикаційний позов є також універсальним способом захисту, оскільки може застосовуватись у випадку порушення права власності як недобросовісним, так і добросовісним набувачем.

Література

1. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40-44. – Ст. 386-390.

2. Цивільне право України. Загальна частина: підруч. / за ред. О. В. Дзери, Н. С. Кузнецової, Р. А. Майданика. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 976 с.

3. Стефанчук Р. О. Цивільне право України: навч. посіб. / Р. О. Стефанчук. – К.: Прецедент. – 2005.

УДК 347.772/043.2/

Дудник Н. С., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Шуст Н. Б., д.с.н., професор

ПОРЯДОК ТА НАСЛІДКИ РЕЄСТРАЦІЇ ТОРГОВЕЛЬНОЇ МАРКИ

У сучасному суспільстві все більшого значення набуває інтелектуальна праця, без якої важко уявити подальше існування та розвиток значної частини галузей людського життя. Одним із результатів такої діяльності та її плодів є торговельна марка, яка виступає засобом індивідуалізації товарів, послуг та важливим елементом товарообміну.

Основним завданням торговельної марки є відмежування товарного ряду від продуктів-конкурентів за допомогою словесного або візуального образу, але для виконання вище зазначеного завдання недостатньо мати назву «торговельна марка», оскільки лише після її реєстрації вона набуває особливого захисту.

У законодавстві України вперше термін «торговельна марка» з'явився

в Цивільному кодексі України [1, с. 132] та Законі України «Про охорону прав на знаки для товарів і послуг» [2].

Якщо проаналізувати правове поле у сфері охорони та захисту прав інтелектуальної власності на товари та послуги, можна зробити висновок, що єдиною законною і ефективною можливістю захисту бренду є реєстрація його як знаку для товарів та послуг.

Процедура реєстрації торговельної марки в Україні займає 2-2,5 роки. Однак такий тривалий термін не впливає на використання знака, бо строк дії виключних прав починається від дати подання заявки. Обов'язково потрібно визначити особу майбутнього власника торговельної марки, конкретне позначення, яке і буде об'єктом правової охорони після реєстрації, та перелік товарів та послуг, які будуть індивідуалізуватися з обраним позначенням. Також повинен бути сплачений державний збір за подання заявки у встановленому розмірі [4].

Реєстрацію знаків в Україні здійснює Державна служба інтелектуальної власності, а заявки на реєстрацію знаків подаються в Український інститут промислової власності, що є її структурним підрозділом. Подати заявку може будь-яка фізична або юридична особа (резидент і нерезидент) як самостійно (тільки резиденти), так і через довірену особу [3, с. 320].

Процедура реєстрації торговельної марки складається з двох етапів експертизи: формальної, на якій перевіряються формальні дані, та кваліфікованої експертизи по суті, коли перевіряється можливість реєстрації тієї чи іншої торговельної марки.

У результаті реєстрації власник знака одержує охоронний документ, що підтверджує його виключні права, тобто свідоцтво на знак для товарів і послуг [4].

Реєстрація торговельної марки як наслідок має ряд переваг. По-перше, власник знака для товарів і послуг має виключне право дозволяти його використання іншими особами, перешкоджати неправомірному використанню та забороняти таке використання в майбутньому, а незаконне використання знака для товарів і послуг тягне за собою цивільну, адміністративну та кримінальну відповідальність [1, с. 132]. По-друге, це можливість отримання прибутку від передачі майнових прав інтелектуальної власності за цивільно-правовими угодами. По-третє, наявність свідоцтва на знак для товарів і послуг є правовою підставою для реєстрації доменного імені в зоні «UA», яке має відповідати текстовій частині торговельної марки, зображеного на звороті свідоцтва. По-п'яте, лише торговельної марку, на яку видано свідоцтво, можна внести до митногореєстру, з метою попередження вчинення контрафактних правопорушень, які можуть завдати значних збитків власнику. По-шосте, торговельна марка є засобом індивідуалізації, тобто своєрідною візитною карткою, що дає можливість заробити ділову репутацію та яка сама по

собі є елементом реклами.

Отже, хоча процедура реєстрації торговельної марки є складною та займає багато часу, вона має свої переваги та є одним з найбільш дієвих способів захисту свого бізнесу від недобросовісних конкурентів.

Література

1. Цивільний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов.на 19 лютого 2016 року: (відповідає офіц. текстові) – К.: Алерта, 2016. – 320 с.

2. Про охорону прав на знаки для товарів і послуг: Закон України від 15 грудня 1993 р. № 3689-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3689-12>.

3. Паризька конвенція про охорону промислової власності 1883 р. в ред. від 14.07.1967 з поправками, внесеними 02.10.1979 / Збірник нормативних актів з питань промислової власності / за ред. В. Л. Петрова, В. О. Жарова. – К.: Вища школа, 1998. – 355 с.

4. Про затвердження Правил складання і подання заявки на видачу свідоцтва України на знак для товарів і послуг: наказ від 28.07.1995 № 116 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

5. Кубах А. І. Право інтелектуальної власності: навч. посіб. / А. І. Кубах. – Х.: ХНАМГ, 2008. – 149 с.

УДК 347.08 (043.2)

Желяк А. А., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Білоусов В. М., старший викладач

НЕПІДПРИЄМНИЦЬКІ ЮРИДИЧНІ ОСОБИ В ЦИВІЛЬНИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

Після здобуття незалежності Україна стала на шлях розвитку розбудови демократичної держави та побудови громадянського суспільства, суспільства, в якому юридична особа не просто суб'єкт права, а її юридична характеристика виділена як окремий інститут права. Мова йде не лише про підприємницькі юридичні особи, але й про товариства, які не мають на меті одержання прибутку для наступного розподілу між учасниками – непідприємницькі юридичні особи. Вказані вище юридичні особи діють не лише з метою участі у громадському житті держави та суспільства, а й з метою реалізації особистих немайнових прав засновників та учасників таких об'єднань.

Упродовж останніх років в Україні прийнято значну кількість нормативних актів, які визначають правовий статус окремих видів юридичних осіб. Законодавство України визначає правовий статус,